

Zdaj pošljejo po župnika. Župnik pride in škropi z blagoslovljeno vodo, pa vse nič ne pomaga. Župnik misli in misli, kaj bi neki to moralo biti ter reče naposled: »Deklica! Ti si gotovo bila v kaki zvezi s tem človekom, drugega ne more biti.«

In res se domisli deklica, da je imela prejšna leta ljubčka, ki ji je za trdno rekel, da še celo zaklel se je, da jo vzame v zakon, pa je potem umrl.

Župnik nato reče: »Zdaj pa ne kaže drugega, kakor zvezal vaju bom.« Na to pošlje po štolo. Po tem se skloni h tlem, moli dotične molitve in ju zveže.

In kakor bi trenil, mrzla roka izpusti deklico, ki se je po vsem životu tresla.

Na pokopališču

Zejčar je bil zelo premožen mož. Kakor mora vsak človek, umrl je tudi on.

Njegovi sorodniki bili so pa silno lakomni. Ko ga v rakev zabijejo, mu ne privoščijo drugega, kakor raztrgano nogavico mu puste na eni nogi, vse drugo pa sami pograbijo.

Druga noč pa, ko je že v grobu ležal, bila je petkova. V petkih pa je imel cerkovník vselej navado pozno domu hoditi. Pride čez pokopališče ravno, ko je enajst odbila. In ta čas, pravijo, pridejo mrlič iz grobov.

Koraka mimo enega še ne davno zagrebenega groba, kar zapazi na njem nagega človeka, ki je nogavico preobuval rekoč:

»Če jo obujem na levo nogo, ni na desni ničesar, a ko jo pa denem na desno, je pa leva prazna.« To pa ponavlja toliko časa, da se mu jame cerkovník na vse grlo smeјati.

Mrlič ga opazi, ujezi se in steče za njim.

Cerkovník pa v največji sili, teče pod zvonik in jame zvoniti. Mrlič pusti cerkovníka in se povrne v grob nazaj.

Drugi dan pa navsezgodaj poprašujejo ljudje cerkovníka, kaj je bilo, da je opolnoči zvoniti začel. Povedal jim je pa vse, kar je videl in slišal.

Zvedeli so tudi Zejčarjevi sorodniki in dobro so vedeli, kaj pomenja to znamenje, pa ni jim bilo mar, da bi za eno mašo plačali za rajnkega.

Cesar Jožef in pijanček

Nekega večera se preobleče cesar Jožef v navadnega vojaka ter se sprehaja potem po mestu.

Pride pa do neke žganjarije, od koder se je slišalo glasno kvakanje. Stopi notri in se usede k neki mizi, kjer je že tudi nek vojak dobro kimal. Pozdravi ga, kakor se spodobi, in on mu pomoli glažek slivovke. Cesar vzame in pije.

Potem se začneta pogovarјati o mnogovrstnih rečeh, posebno pa o pijači. Vojak cesarja ni spoznal, marveč je mislil, da je kar navaden vojak, zato je pa govoril ž njim kar po domače, cesar pa ravno tako. Pijeta tako dolgo, da je vojak že vse svoje novce izdal.

Nato pa jame cesar dajati za pijačo. Bila sta naposled celo tako vesela, da sta bratovščino pila. Zdaj pa zmanjka tudi cesarju denarja. Vojak bi bil pa še rad pil in reče:

»Ti prijatelj, jaz sem suh in nimam več bora pri sebi.« Cesar pravi: »Jaz tudi ne, kaj nama je pa zdaj začeti.« »Jaz že vem kako,« reče vojak, »samo bojim se, da bi vsega ne obklepetal, če bi ti jaz povedal.«

Cesar ga zagotavlja, da bo molčal, če bi tudi za glavo šlo. Vojak se dá naposled preprositi ter pove vse rekoč: »Veš ti prijatelj, jaz sem bil nekdanj ključavničar in sem naredil ključ od cesarske denarnice (= blagajne). Notri greva in si naloživa denarja, da ga bova imela še dolgo časa dovolj. Pa Bog obvari komu kaj omeniti o tem.«

Cesar mu da roko, da bo molčal na vse večne čase. Potem gresta in vojak res odpre s svojim ključem denarnico.

Cesar si hoče precej v prvi sobi žepe napolniti z denarjem ali vojak mu tega ne dovoli rekoč:

»To je cesarjev denar, pusti ga, on je ravno tako potreben denarja, kakor midva, ker ima tudi svoje stroške. Le pojdi z menoj, ti bom že jaz pokazal, kje si ga bova naložila.«

Tedaj gresta dalje. Prideta v drugo sobo, kjer je bil denar za duhovne shranjen. Cesar si ga zopet hoče naložiti ali vojak mu brani rekoč: »Tudi duhovni imajo svoje potrebe, le pustiva ga jim, saj dobiva drugega dovolj.«

Prideta naposled v tretjo sobo, kjer je bil oni denar shranjen, ki si ga gosposka prisvoji od samih kazni, s katerimi ljudstvo kaznuje.

»Tukajle,« reče vojak, »si pa le naloži denarja, kolikor hočeš, saj si ga bodo tako ali tako škrici med sabo razdelili.«

In res nabereta si denarja za potrebo ter gresta.

Ko pa prideta zopet v prvo sobo nazaj, zagradi cesar zopet z roko po denarji rekoč: »Še tukaj si ga moram malo vzeti.«

Vojak mu pa pritisne zausnico, da je mu sv. Peter ne odvzame, in reče: »Ali ti nisem že poprej rekel, da ima cesar sam dovolj potreb za svojo veliko družino, da potrebuje potem sam denarja. Zakaj pa nisi tam nabral si denarja, kjer sem ti ukazal, da ga vzemi?«

Gresta tedaj iz denarnice in vojak jo zopet zaklene potem mu pa še s prstom požuga rekoč: »Pa ja ne sčevkati, kar sva storila nocoj,« ter se razideta.

Drugo jutro pa že navsezgodaj dobi vojak povelje, da naj pride v cesarsko palačo.

Silno se prestraši ter pravi: »Gotovo je oni hlinjenec cesarju me zatožil, ki se mi je hlinil za prijatelja. O ti prekleti hinavec ti! In jaz sam sem pa še večji večji butelj,« pravi ter ob čelo udari s pestjo,« ko sem mu povedal, da imam ključ od denarnice. »Pa naj bo, kar hoče, ako prav glavo izgubim, jaz grem vsejedno k cesarju.«

Cesar ga je že čakal v ravno tisti obleki, kakor jo je včerajšnji dan imel. Ko stopi vojak v cesarjevo sobo, zagleda ondi svojega včerajšnjega prijatelja in ostrmi. »Oho!« zakliče mu, ko sta sama, »tudi ti tukaj, ravno prav prileže se ti, ker ne moreš jezika za zobmi držati. Sem mislil, da bom sam na vislicah visel, zdaj bom saj tovariša imel.«

Cesar se mu nasmeje in sleče plašč.

Vojak se pa tako prestraši, da skoro v medlevico pade.

Cesar ga pa potolaži rekoč: »Ne boj se, ker si tako blagega srca, da nisi pustil včeraj mojega denarja vzeti, marveč oni, ki ga res nihče drug ne dobi, kakor res le škrici, nič žalega se ti ne bo zgodilo. Tudi za vojake si preveč prebrisan, zatorej bodeš odslej le na mojem dvoru in prost si vovakov.«

In res vovaku se je odslej neizrečeno dobro godilo.